

[Bertel Dahlgaard.]

kreds' hænder, og det, jeg har tilladt mig at henlede den højtærede justitsministers opmærksomhed på, er, at det har en ganske særlig, skal vi sige odiøs side i det øjeblik, den pågældende kreds er en kreds, der har sit monopol fra staten.

Arnth Jensen: Efter at jeg første gang havde ordet ved denne finanslovdebat, har det ærede medlem hr. Hans Conrad Koefoed rejst spørgsmål om hjemmeværnet og skytteforeningerne. Jeg vil gerne i den anledning, der her er givet, udtale, at jeg er enig med det ærede medlem i, at det er både glædeligt og betydningsfuldt for forsvaret, at der er blevet et så godt samarbejde mellem de to organisationer, som der er, og jeg kan tilføje, at der arbejdes stadig på yderligere at befæste dette samarbejde, således at alle skytter eventuelt melder sig til hjemmeværnet, og hjemmeværnets folk melder sig til skytteforeningerne. Men når det ærede medlem mener, at det ville være bedre for forsvaret, om skytteforeningerne ophævedes og skytterne samlet indmeldte sig i hjemmeværnet, må hertil siges, at en sådan indmeldelse en bloc for det første ikke lader sig gøre, fordi det er rent frivilligt, om man vil stå i en skytteforening, og for det andet tror jeg, det vil svække effektiviteten både i hjemmeværnet og i hæren, fordi man de to steder både af økonomiske, men vel mest af uddannelsesmæssige grunde ikke er i stand til at give de pågældende en uddannelse i skydning, der svarer til den, de får i skytteforeningerne, hvor de først uddannes, før de aftjener deres værnepligt, og får mulighed for at vedligeholde skydefærdigheden efter endt tjenestetid. Danske frivillige skytter ofrer i dag millioner på deres egen skydefærdighed. I vort naboland Sverige, som vel har det stærkest udviklede hjemmeværn, var dette fra begyndelsen og er stadig baseret på en meget stærk frivillig skyttebevægelse; lignende forhold gør sig gældende i Norge, og når begge disse lande stadig bygger på dette samarbejde, må der deri ligge et fingerpeg i retning af, at den ordening i virkeligheden er den bedste.

Endelig har det også sin store betydning både nationalt og forsvarsmæssigt set, at der i skytteforeningerne hersker en udpræget national, forsvarsbetonet ånd, og at

de unge, som melder sig ind enten til skydning, gymnastik eller idræt, gennem kammeratskabet påvirkes netop i den retning, som både det ærede medlem og vi andre forsvarsvenner ønsker.

Må jeg dernæst vende mig med et par bemærkninger til den højtærede undervisningsminister, som jeg, skønt noget skuffet, takker for svaret og redegørelsen om Koda. Når jeg siger, at jeg er skuffet, er det, fordi jeg med det nøje kendskab, jeg har til den højtærede undervisningsminister og til hans syn på og indstilling til det folkelige, det nationale, ja, jeg kan godt sige det kristelige ungdomsarbejde, er ganske sikker på, at ministeren ikke havde sit hjerte med i det svar, som han gav. Denne sag har nemlig en så stor folkelig betydning og rækker så vidt ud og drejer sig om et så stærkt, skal vi sige indgreb i foreningsfriheden, at man ikke kommer uden om den blot ved at henvise til nogle teoretiske og juridiske forklaringer. Det svar, som den højtærede undervisningsminister gav mig, var nemlig et svar efter strenge, principielle, teoretiske og juridiske linier, ja, lad mig sige, det var et svar, affattet rent embedsmæssigt efter gammeldags ministerielle linier, et svar, som man, hvis man ikke havde ventet, at ministerens egen personlighed ville komme frem, på forhånd kendte, og det var ikke et svar på det, jeg ønskede at få svar på. Det, jeg ønskede klarhed over, var nemlig dette: Hvad er i foreningsmæssig forstand offentligt, og hvad er det ikke? Det har jeg ikke fået svar på, og det må jeg vel så se at klare ad anden vej. Men spørgsmålet om Koda er nu rejst her i tinget; offentligheden og pressen er gjort bekendt med det, og jeg tror, at den højtærede undervisningsminister ville gøre Koda en meget stor tjeneste ved at henstille til det foreløbig at stikke sværdet i balgen, indtil yderligere undersøgelser har fundet sted, og indtil yderligere er foretaget desangående.

Et brev, som jeg i dag som formand for De danske Skytte-, Gymnastik- og Idrætsforeninger fik fra Koda gennem vor sagsfører, tyder nemlig på, at nu, efter at jeg har været så formastelig at udtale mig, som sket er her i tinget, skal der netop tages rigtig fat.

Må jeg i den anledning have lov til at sige, at jeg har ikke talt her i tinget som formand